

"...nincsen üdvösség senki másban..." /ApCsel 4, 12/

JÉZUS KRISZTUS ISTEN FIA MEGVÁLTÓ

2023. Reformáció XXIX. évf., 4. szám

AZ MCSSZ ICHTHÜSZ KÖZÖSSÉGÉNEK LAPJA

Petőfi Sándor: Itt van az ősz, itt van újra...

<i>Itt van az ősz, itt van újra, S szép, mint mindig, énnekem. Tudja isten, hogy mi okból Szeretem? de szeretem.</i>	<i>És valóban ősszel a föld Csak elalszik, nem hal meg; Szeméből is látszik, hogy csak Álmos ő, de nem beteg.</i>	<i>Én ujjam hegyével halkan Lantomat megpenditem, Altató dalod gyanánt zeng Méla csendes énekem. –</i>
<i>Kiülök a dombtetőre, Innen nézek szerteszét, S hallgatom a fák lehulló Levelének lágy nesztét.</i>	<i>Levetette szép ruháit, Csendesen levetkezett; Majd felöltözik, ha virrad Reggele, a kikelet.</i>	<i>Kedvesem, te ülj le mellém, Ülj itt addig szótlanul, Míg dalom, mint tó fölött a Suttogó szél, elvonul.</i>
<i>Mosolyogva néz a földre A szelíd nap sugara, Mint elalvó gyermekére Néz a szerető anya.</i>	<i>Aludjál hát, szép természet, Csak aludjál reggelig, S álmodj olyakat, amikben Legnagyobb kedved telik.</i>	<i>Ha megcsókolsz, ajkaimra Ajkadat szép lassan tedd, Föl ne keltsük álmából a Szendergő természetet.</i>

Erdőd, 1848. november 17–20.

• 110 éves az MCSSZ. Emlékezzünk a régiekről! 4. old.

• A „Véradás 90” tapasztalata 17. old.

• Gyertek a Berekfürdői ICHTHÜSZ Fórumra! 27. old.

„A Mester itt van és hív téged” (Jn 11,28)

*„Az Isten, aki ezt mondta, hogy
sötétségből világosság ragyogjon,
ő gyújtott világosságot a szívünkben,
hogy felragyogjon Isten dicsőségének
ismerete a Krisztus arcán.”*

II. Kor 4,6

Sötétségből világosság ragyogjon fel!

A Reformáció felismerései sötétben felragyogó fényként borította be a XVI. század Európáját. Amikor 2017-ben, a Reformáció ötszázadik jubileumának őszén Wittembergben jártunk a vártemplom oldalán láttuk a bronzba öntött 95 tételt, melyet Luther a hagyomány szerint a templom bejáratára függesztett ki. A cselekedet hitvalló bátorsága elgondolkoztatott. Később esti kivilágításban a torony magasában körbefutó feliratot látva: „Erős vár a mi Istenünk” – mély tisztelet töltött el az egyedül élő Isten iránt. S végül másnap a városi templomban az óránként ismétlődő, diakonisszák által tartott Bibliaolvasás, áhítat és felkínált kézzrátételes áldást, örömmel kértem. Ez erősített abban a hitemben, hogyha korunkban újra hitvallásos idők következnek, igenm én is kész akarok lenni annak a kihívásnak megfelelni.

Elővettem a 95 tétel szövegét és teljesség igénye nélkül emelek ki néhány igazságot, melyre a Reformáció rátalált:

- Nincs más üdvösség és az emberi élet kérdéseire adható végső válasz számunkra, csak az, amit a Jézus Krisztusban való hit kínál.
- Egyedül a Krisztus áldozatáért bocsátja meg a mennyei Atya bűneinket. (6-8. tétel)
- Nincsen más közbenjárónk az Atyánál csak Jézus Krisztus.
- Nem tudunk bűneinktől, mulasztásaink lelkiismereti terhe alól felszabadulni a magunk erejéből, csak Jézus Krisztus által.
- Örök sorsunk itt ezen a földön dől már el „asszerint, amit ebben a testben cselekedtünk vagy jót vagy gonoszt” (v.ö. II. Kor 5,10), üdvösség vagy kárhozat. (16-19. tétel)
- Nem lehet megvásárolni Isten kegyelmét. (27-28. tétel)

Csak, hogy a legelső néhány gondolatot kiemeljük és folytathatnánk a sort azokkal a felismerésekkel, melyek felragyogtak ebben a egyszerű korban. Ugyanígy felragyoghatnak a ma még talán ilyen határozottan meg nem fogalmazott gondolatok a szellemileg egyre sötétedő Európában.

Krisztus belépése világunkba és személyes életünkbe, az apostol szerint hasonló, mint a teremteskor felragyogó világosság, mit mindenekelőtt hozott létre. Luther Márton kérdésére – mit talán ma így fogalmazhatnánk meg: „Hogyan szabadulhatnék meg a lelkiismeret vádjától?” „Hogyan nyerhetnék igazi nyugalmat lelkemben?” Mai Igénk alapján a válasz: Krisztusban, Krisztus által, Isten Krisztusban való felismerése és megismerése által.

A sötétben nagyon nehéz a tájékozódás. Ilyenkor a jó cserkész a csillagok alapján tájékozódik. De ha felhős az idő, viharos szél fúj, zivatarosan esik az eső? Rátalálás az ismerős ösvényre, az úticél megtalálása igazi élmény. Ez az élmény, a sötétségből világosságra jutás a lelkiéletben, Isten Jézusban az emberrel kötött új szövetség lehetőségének a személyes felismerését jelentheti.

Isten Igéje szinte felfoghatatlan kegyelmével hirdeti számunkra a bűneink bocsánatát. Egy új élet kezdődik Istennel, engedelmisséggben, „Abból tudjuk meg, hogy ismerjük őt, ha megtartjuk parancsolatait.” (I.Ján 2,3) Megújult akarattal, megújult lélekkel örömmel tud cselekedni az ember. Boldog lesz.

Az élő Isten gyűjt világosságot a szívünkbe, ezért érzékelhetjük az Ő nagyságát, fényét a Krisztus arcán. Nagyszerű dolog frissen hitre jutott, felébredt embereket látni. Ragyog az arcuk az „első szeretet” örömeiben, bizakodásában. Az Isten-élmény, a Krisztussal való személyes találkozás tapasztalata felülír mindent. A Reformáció az egyes ember életében is megvalósul. Álljon most itt végül egy 20 éves frissen hitrejutott leány Facebook bejegyzése, mit néhány órával, ebben az első lelkesedésében írt meg és vállalt a nyilvánosság előtt :

„Nyilvánosan bejelentem a hitemet!

Hiszek Jézus Krisztusban, és teljes szívemből, teljes lelkemből, teljes elmémből és teljes erőmből szeretem az Urat, még akkor is, ha ember vagyok és naponta cserbenhagyom.

Hiszem, hogy Jézus Krisztus Isten Fia, hogy keresztre feszítették azon a kereszten, ahol meghalt az én bűneimért. Harmad nap feltámadt hogy megváltást adjon nekem. Nagyon szeret engem és megbocsátja a bűnemet. 🙏❤️

Igéje (a Szent Biblia) azt mondja, ha megtagadom Őt az emberek előtt, megtagad engem mennyei Atya előtt.!!” (B. Ketrin)

Szuhánszky Gábor cst. cspk.

Miénk marad az ország

Olvasandó parafrázis József Attila: Martin Luther Erős vár a mi Istenünk

46. zsoltár. Luther Márton 1483-1546.

E - rős vár a mi Is - te - nünk,
Ha ő ve - lünk, ki el - le - nünk?
Jó fegy - ve - rünk és paj - zsunk.
Az Úr a mi ol - tal - munk.
Az ős el - len - ség Most is ül - döz még,
Nagy a se - re - ge, Csa - lárd - ság fegy - ve - re,
Nincs i - lyen több a föl - dőn.

2. Erőnk magában mit sem ér, Mi csakhamar elesnénk, De küzd értünk a hős vezér, Kit Isten rendelt mellénk. Kérdezed: ki az? Jézus Krisztus az, Isten szent Fia, Az ég és föld Ura, ő a mi diadalmunk.

3. E világ minden ördöge Ha elnyelni akarna, Minket meg nem rémítene, Mirajtunk nincs hatalma. E világ ura Gyúljon bosszúra: Nincs ereje már, Reá ítélet vár, Az ige porba dönti.

4. Az ige kőszálként megáll, Megszégyenül, ki bántja. Velünk az Úr táborba száll, Szentlelkét ránk bocsátja. Kincset, életet, Hitvest, gyermeket Mind elvehetik, Mit ér ez őnekik! Mienk a mennyi örökre!

Állíts magadnak jelzőoszlopokat (Jer 30,21)

Emlékezzünk régiekről!

A szövetségi magyar cserkészmunka őstörténete

Mindannyian tudjuk – talán –, hogy Szövetségünk 1912. december 28-án alakult, tehát tavaly év végén ünnepelte 110 éves évfordulóját, amely nyilván sok aktualitást hordoz, hordozott ebben az évben is. Tavaly Adventben a cserkészeknek egy maroknyi serege – a „tethelyen”, a Kálvin téri templom udvarában is – megemlékezett az eseményről. Erre vonatkozó reflexiómat lapunk Farsang/Böjt 2023 számában már megosztottam. Az MCC szerkesztésében és kiadásában készül egy könyv is az évforduló kapcsán a magyar cserkészetről. Az október 14-i Országos Cserkésznap főtémáját is ez adja. Vannak aggodalmaim a kezdetek tárgyi ismeretét illetően ezért is teszem közkinccsé Papp Gyula visszaemlékezését, aki Szövetségünk elnöke volt a megalakuláskor és az azt követő évtizedben. Az írás egyébként a Theologiai Szemle 4/2012 számában jelent meg talán már nem is először.

„... egészen tárgyilagosan nézve a dolgot, úgy látom, hogy a szövetségi munka megkezdését, a nemzeti mozgalom megszervezését Istennek kiszámíthatatlan kegyelme nekem tartogatta, mint életfeladatot...”. Ezekkel a szavakkal jellemzi Papp Gyula, akkor jogászhallgató, majd fiatal jogász a maga szerepét a magyar cserkészet intézményes megalakulásában. Az alapító atyák, reformátusok és római katolikusok, korukat messze megelőzve ökumenikus nyitottságot, barátságot, sőt testvériséget éltek meg a magyar ifjúság iránti szeretetük és felelősségtudatuk jegyében. A Szövetség létrejöttében, az első évtized újrakezdéseiben különleges szerepet kapott Papp Gyula. 1939-ben – felkérésre – írja meg visszaemlékezéseit az első évtizedről. Az alábbiakban az ő visszaemlékezését közöljük. A szöveg Kovács Bálintnak, a magyar evangéliumi ifjúsági mozgalom nagy ismerőjének hagyatékából való. Papp Gyula nemzeti összefogás iránti elkötelezettségénél már csak krisztusi, evangéliumi elkötelezettsége volt nagyobb. E két pillérre helyezte a Magyar Cserkészszövetség jövőndőjét. Úgy gondoljuk, hogy e személyes visszaemlékezés hiteles képet ad arról az erőfeszítésről, amelynek egyébként ma is sok szempontból aktualitása van. (B. Z.)

A magyar cserkészmozgalom őstörténetét néminemű homály fedi. Leghivatalosabb beismerés szerint vitéz Farkas Ferenc cserkészszövetségi társelnök úr „Összefoglaló”-ja a 25 évről a cserkészet őstörténetére vonatkozólag részben tévedéseket is tartalmaz, részben pedig nagyon hiányos. Mind a két tény természetes és nagyon megérthető számunkra, ha meggondoljuk, hogy a mozgalom mai vezetői a legelső megszervezésben vagy nem

vettek részt, vagy akkori egészen fiatal koruk miatt a mozgalom kezdeti éveiben részvételük a gyermek, a serdülő ifjú vagy legfeljebb fiatal egyetemi hallgató részvétele volt, és így ha a cserkészetből ki is vették a részüket már akkor is, de a mozgalom, főleg pedig a szövetségi munka szervezésében részük alig volt.

A magyar cserkészet kezdeti szervezői közül viszont ma már alig él valaki. Ifj. dr. Szilassy Aladár még a világháború előtt elköltözött sorainkból, Megyericsy Bélát kevéssel

a háború után elveszítettük. A mozgalom megszervezésére tőlük nyertem a legértékesebb útmutatásokat. A szövetségi munka szervezésében Alleram Gyula áll. főgimnáziumi tanár és Demjén Géza székesfővárosi szociálpolitikai tanácsnok voltak a leghathatósabb munkatársaim, segítségeim. Ők is halottak már régen mind a ketten. Én viszont a magam munkájáról mindeddig nem sokat beszéltem és most se beszélnék erről, ha Éry Emil kedves barátom, jelenlegi szövetségi ügyvezető elnök mind ebben a hivatalos minőségében, mind egykori cserkésztisztjeként is ünnepélyesen fel nem kért volna 1939. május 22-én hozzám intézett kedves levelében arra, hogy a múltnak azt a korszakát, amelyik az én vezetésem alatt formálódott – mint leghitelesebb forrás –, kíséreljem meg összeállítani az utókor számára. Emil barátom szerint ez az én szóban forgó munkám, amit annak idején az ő szeme láttára végeztem, alapvető munka volt, mert hiszen azon épül fel még ma is, a módosítások ellenére is, az egész szövetségi szervezet, elveiben és gyakorlati kivitelében is.

Önkéntelenül is Witz Béla akkori országos elnök búcsúszavai jutnak eszembe Emil barátom e sorainak olvasásakor, aki 1923 június 2-án, az Országos Intézőbizottság ülésén így búcsúztatott: – *„Első kötelességemnek azt érzem, hogy kifejezést adjak egy régóta bennem élő érzésnek, mely ha eddig kifejezésre nem jutott, egyedüli oka dr. Papp Gyula egyénisége, mely nem tűrte volna, hogy róla dicséretet zengjenek. De most... ha kellemetlenül is érinti, de a legnagyobb elismerésnek, hálának és köszönetnek a zászlóját hajtom meg előtte, mert a magyar cserkészlet sem mértékkel, sem számmal nem értékelheti azt, amit dr. Papp Gyula a cserkészletért tett, dolgozott és áldozott. Papp Gyula alkotásai nem egyszerű emberre vallanak, de egy talpig cserkészre, s ő az is volt: cserkész lélek a legjavából!”* Szavai annál értékeesebbek számomra, mert a katolikus pap szólt ezekkel a szavakkal a református munkatárs munkájáról. (Egyházam részéről hasonló elismerésben részem nem volt.)

A cserkészszövetségi szervezet első megalakulása 1912 december 28-ra esik. Ennek előkészületeiről és az idézett 1923. június hó 2. között eltelt időszakról kell tehát most nekem akaratlanul, de hivatalos felszólításra lehető részletességgel és pontossággal beszámolnom. Mentségem legyen ez a hivatalos felszólítás, aminthogy eddigi hallgatásom mentsége a cserkészfogadalom: teljesítem kötelességeimet, melyekkel Istennek, hazámnak és embertársaimnak tartozom! Kötelességteljesítésről pedig legfeljebb jelentést lehet tenni, beszélni erről nem cserkészszerű.

Térjünk hát vissza kissé arra a homályra, amely a magyar cserkészmozgalom őstörténetét fedi. Első oka tehát ennek – a halottak természetes hallgatásán kívül – az élők ugyan-csak természetes cserkészszerű hallgatása. További oka azután az, hogy a mai felnőtt vezetők igen nagy része annak idején még fiatal gyermekkorát élte, s mint ilyen vett részt azokban a mozgalmakban és szervezkedésekben, amelyek legszembeötlőbb új vonása volt abban az időben az, hogy kivitte a fiatalságot a szabadba. Nem a cserkészmozgalom egyedül cselekedett így 1909-1912 között. Egész sora az azóta részben teljesen és nyomtalanul megszűnt, részben pedig vagy a cserkészetbe vagy a turista szervezetekbe beolvadt kezdeteknek igyekezett az akkor a természetet sem nem kedvelő, sem nem ismerő nagyvárosi ifjúságot arra szoktatni, hogy szabad idejében keresse fel a természetet és szeresse meg a természet tisztább örömeit. A Zászlónk tutajutat tesz előbb csak szerkesztőiségi gárdájával,

majd szélesebb körű társasággal a Vágon. A székesfőváros polgári iskoláinak tanári kara a német Pfadfinder szervezet nyomdokain haladva őrszem csapatokat kezd szervezni. Egy másik tanár társaság a Vanderfogel szervezetet akarja meghonosítani. Sőt az is előfordul, hogy egy Angliában járt középiskolás diák valódi és eredeti angol cserkészfelszerelést hoz magával és mindjárt egész rajra valót, és elkezdenek ebben járni, gyakorlatozni, az angol cserkészfiúk mozgalmával foglalkozni. Amikor aztán mindez beleolvad a cserkésztestvériségbe és abban a múlté lesz a maga teljes egészében – az emberré növekedett gyermek kedves emlékezetében a saját első élményei jelennek meg a cserkész múlt, a cserkész őstörténet emlékeként. Ez a homály egyik forrása: saját élmények, igazi átélések alapján téves visszakövetkeztetések a történet valódi lefolyása ismeretének hiányában.

Nem is lehet azonban világosan megítélni a kezdeti időket anélkül, hogy a mozgalmi kezdeteket és azok történetét ne válasszuk külön a szövetségi kezdettől, az első csapat-szervezési kísérleteket az országos szervezet kiépítésére irányuló határozott óhajtság és az ennek valósítására igyekvő céltudatos munka elindulásától.

Boldogult emlékeztető ifj. dr. Szilassy Aladár munkálkodásának helyes megismerése is lehetetlen e nélkül a kettéválasztás nélkül, sőt jórészt így vagyunk néhai Megyericsy Béla munkájával és ennek a munkának cserkész szempont szerinti megbíráásával is.

Szilassy Aladár alsópéli kísérletei 1907 és 1908 nyarán például tagadhatatlanul a legelső kezdetek Magyarországon a cserkészlet módszereivel magyar gyermekek között. Tagadhatatlan az is, hogy éppen az ő személyén keresztül ez az alsópéli kezdet szervesen beletartozik a Keresztyén Ifjúsági Egyesületi munka serdülőmunkájába, és ezen a révén folytatása Alsópélnek a BRIE későbbi cserkészlete is. A szövetségi, az országos magyar mozgalom elindulásában azonban csak annyi része van ennek az alsópéli kezdetnek, hogy a Scouting for Boys egyik legrégebbi kiadásának vázlatos fordítását adta kezembe Megyericsy Béla közvetítésével, és Megyericsy Bélát magát a saját 1910 évi angliai útja előtt már megismertette ennek a nevelő munkának nemcsak a részleteivel, hanem a Y.M.C.A. munkával való néminemű kapcsolataival is.

E nélkül a kettős előzmény nélkül az én munkám meg se kezdődhetett volna – de sok más vezető talán igen, és más szellemben esetleg az én munkám nélkül is lehetett és lett volna cserkészlet hazánkban.

Ámbár egészen tárgyilagosan nézve a dolgot, úgy látom, hogy a szövetségi munka megkezdését, a nemzeti mozgalom megszervezését Istennek kiszámíthatatlan kegyelme nekem tartogatta, mint életfeladatot – ezért egész életemben alázatosan hálás is vagyok, mert sokszor tiszta öröm jutott osztályrészemül ez által, ugyanis a többi kezdet kivétel nélkül parciális jellegű volt. Hiszen még jó Megyericsy Béla bátyánk is legfeljebb országos KIE cserkészlet szervezésére gondolt, és éppen eleget korholt amiatt, hogy nyakamba vettem egy ezen a kereten túlmenő mozgalom gondját. Ő állandóan a KIE munkára viszsza tekintve dolgozott a cserkész munka mezőn is – ez a saját munkaköréből következő és tiszteletre méltó generális álláspont volt –, egyben sajnos kiindulópontja volt azonban református cserkészvezetőink ösztönös húzódozásának a szövetségi munkától. Hogy ez káros volt, ezt ma láthatjuk sokkal tisztábban.

Az igazság érdekében azt is meg kell jegyezni, hogy – legalábbis kezdetben – tényleges cserkészmunkát, gyakorlati munkát cserkészek között Megyericsy Béla bátyánk nem is végzett, ő ebben az időben a KIE országos munka serdülő ágazatának egyik alosztályaként tekintette a cserkészet, s mint ilyennek vezetőivel foglalkozott a cserkésztszjtjeimmel. Ez a foglalkozása viszont felette áldásos volt. Erről tanúságot tehetnek mindazok, akik részesültek ebben a foglalkozásban.

Tisztázni óhajtanám a Zászlónk tutajútjának és a cserkészetnek kapcsolatát is. Ezt is teljes tárgyilagossággal! Két tutajút volt a Vágon. Az elsőnek – éppen a Zászlónk hasábjain megjelent leghitelesebb beszámoló szerint – semmi köze sincs a Regnumi Atyák későbbi cserkészetehez. Az egész beszámolóban egyetlen szóutalás sincs a cserkészetre, de nem is lehet, mert időben korábban zajlott le, mint a magyar cserkészet kezdete. Ez az út széplelkű, tiszta levegőjű, ideális diáknyaraltatási próba volt, vadregényes, gyönyörű szép utazás, amelyet azonban sokkal inkább inspirálhatott Izsóf atya nemes érdeklődése szűkebb páttriája iránt, mint egy országos mozgalom szervezésének távoli gondolata. A második tutajút történetét közelebről ma sem ismerem, országosan szervezkedő cserkész munkánk központi irányításában még abban a vonatkozásban sem találkoztam ezzel az úttal, mint a víz cserkészmozgalom őseivel. A vízcserkészet sokkal későbbi keletű hazánkban.

Nem vezetett, mert nem is vezethetett a szövetségi munka, vagyis az országos cserkészmozgalom elindulásához az a kedves baráti szervezkedés sem, amit az idősebbik Kanitz testvér kezdeményezett angliai útja nyomán a II. ker. kir. kath. főgimnáziumban, eredeti angol felszereléssel és 18 iskolatársára korlátozva. Kanitzék kisded szervezete önmagában éppen olyan elszigetelt jelenség volt, mint az a néhány ismertetés, amely az idő tájt szórványosan megjelent egyes középiskolai értesítőkből Angliát járt tanárok úti élményeként.

Egyébként az első nyomtatott ismertetés a cserkészetről 1911. május 7-én jelent meg a Tolnai Világlapjában – az angol cserkészfiúkról.

És minden nagyobb mérete, sőt elkezdett országos külön szervezkedése ellenére tartalmilag semmi köze a magyar cserkészmozgalomhoz az akkori székesfővárosi polgári iskolákban megindult Magyar Őrszem mozgalomnak, amely teljesen a német Pfadfinder szervezet nyomdokain haladt. Élénk bizonyossága ennek a megállapításomnak az a tény, hogy amikor 1913 nyarán a két mozgalom – egyelőre Cserkészőrszem néven – egybeolvadt – az egész őrszem mozgalomból nem maradt meg más a pusztá címnél, és ez is csakhamar lekopott az erőltetetten hosszú címszóból. A cserkészet elnyelte az őrszemmozgalom. Ez is egészen természetes volt, hiszen elvégre is cserkészkedni lehetett, de „őrszemkedni” – nagyon erőltetetten.

Tagadhatatlan azonban, hogy 1910 körül több oldalról komolyan foglalkozni kezdtek a magyar ifjúság megszervezésével, és ezek a szervezések mind a szabadba vezették ki az ifjúságot, a nagyvárosnak addig Isten szabad természetét nem kereső és ennek örömeit nem ismerő elhanyagolt ifjúságát.

Közbevetőleg hadd szóljak itt néhány szót az akkori ifjúság helyzetéről – anno Domini. 1908/1909. Milyen világot éltünk akkor, magyar ifjúság? Békevilág volt, szinte gond nélküli jólét. A munkának eredménye van. Munkanélküliség tanult ember számára, diplomás emberek állatalansága ismeretlen fogalmak. Ehelyett rendszeres jelenség a ma-

gát rendesen eltartó egyetemi hallgatóság, a kereső ifjúság. Legtöbbje már egyetemi éve alatt benn van abban a munkában, amiből diplomaszerzés után élni fog. A diploma legfeljebb előléptetést, esetleg némi jövedelemszaporulattal járó véglegesítést jelent, de akár el is maradhat, az még nem zavarja a megélhetést – ehhez az érettségi önmagában szinte korlátlanul elegendő. Diplomával megfelelő helyen elhelyezkedni pedig egyáltalán nem is kérdéses, legfeljebb némi utánjárást igényel csak.

Mi foglalkoztatta lelkileg, szellemiekben ezt a szinte gond nélkül élő ifjúságot? Őszinte szóval megmondva – majdnem semmi! Tanult annyit, amennyi elég volt a diploma megszerzéséhez, beült kenyérkereseti állásába és – vége, nincs tovább. Szociális felelősség, más társadalmi helyzetben élő, vagy más foglalkozású fiatalok sorsa iránti érzéklődés teljesen hiányzott, vagy ha megvolt, annak igen gyanús mellékíze volt. Az akkori OTI fiatal fogalmazói például, akik a szociáldemokrata vezérektől függték kineveztetésük tekintetében, nem kerülhették el, hogy ne foglalkozzanak a munkáskérdésekkel esetleg gyakorlatilag is. Más irányban ugyanígy cselekedett a Galilei-kör ifjúsága. Esményi célok, magasabb célkitűzések elvétve, ha akadtak.

Közoktatásügyünk mind országos, mind fővárosi vonatkozásban mai szemmel nézve szinte érthetetlen szélsőséges liberális szellemű volt. A vezetők nem csináltak titkot szabadkőműves mivoltukból, a Galilei-kör nyíltan toborozta ennek az iránynak a szolgálatára – felekezeti különbség nélkül – az egyetemi ifjúságot, a protestáns egyházakat, elsősorban református egyházunkat erőtlenné tette az átkos racionalista irányzat, a római katolikus egyház pedig még nem heverte ki a liberális irányzattal volt korábbi, ekkor valójában már megszűnt, kapcsolatait, új élete még igen szórványos és részben még erőtlen volt. Csak természetes, hogy ilyen időkben az ifjúság elhanyagolt ifjúság volt, hiszen ki is törődött volna ilyen időkben az ifjúsággal? Azért két tényező mégis törődött ezzel az ifjúsággal is. Két tényező, két szándék, két indulat. Az egyik magának akarta megszerezni és megszervezni az ifjúságot s rajta keresztül az uralmat a magyar jövőn, a másik annak a szolgálatnak, amibe a maga életét is beleállította, mert ezen a szolgálaton át akarta értékesebbé tenni a magyar jövőndőt. Ez a két vezérlő szempont osztályozza ennek a korszaknak minden olyan tevékenységét, amely az ifjúság fele, s az ifjúságon át a jövőndőre irányul.

Hálások lehetünk Istennek azért a könyörületességéért, hogy a magyar Cserkészmozgalomban nem jutott se hangos szóhoz, se vezető szerephez az a réteg, amelyik magának akarta megszervezni az ifjúságot. Hálások lehetünk Istennek azért, hogy a kezdeti időkben a körúti sajtó csak nevetségesség jegyében foglalkozott cserkészletünkkel. Ez bosszantott bennünket és – még komolyabb munkára ingerelt. Amikor azután a szabadkőműves pórázon vezetett őrszem vezetőség észbekapott és országos szervezkedéssel akart utat nyerni az ifjúsághoz – már késő volt, mert az igaz cserkészgondolat a maga evangéliumi szellemű megfogalmazásában utat talált minden jó érzésű pedagógusnál és megteremtette az egységes ifjúsági frontot – ebben az alakban első ízben – az egész országban.

Én ebben az időben a pesti egyetemen jogot hallgattam, illetve már szigorlatoztam vagy egészen nyíltan beszélve – szigorlatoznom kellett volna. Nem láttam sürgősnek a dolgot, keresetem volt elegendő e nélkül is. Meglehetősen társtalan életet éltem, nem ér-

dekelt az akkori egyetemi élet semmiféle megmozdulása. A Bethlen Gábor kör élete szinte tartalom nélküli jóindulatú érdekszövetség volt. A katolikusok harcai se nem érdekelték, se nem nagyon értettem azok mozgatóerőit. A Galileikör idegen volt számomra. ...

Lelkileg üresen, szellemileg elernyedten így kerültem kapcsolatba 1909 nyarán a Budapesti Református Ifjúsági Egyesülettel. Élénk evangelizációs munka finomított, egyetemi hallgatót is lekötő változata folyt abban az időben ebben az egyesületben. Victor János, Benkő István, Patay Pál, Böszörményi Jenő, Webster James, Bilkei Pap István, Csűrös István, idősebb Szabó Aladár értékes munkatársasága dolgozott itt az ifjúságért. Megyericsy Béla akkor még káplánkodott valahol vidéken. Meghallgattam unalomból, vasútra várva egy előadást – ma is emlékszem hangzatos címére: Szociális kérdéseink az evangélium világosságában – és azóta se tudtam elszakadni innen.

A BRIE igen célszerű módszerrel dolgozott akkoriban. Mihelyt megragadt valaki az egyesületben, azonnal munkát tettek a vállára. Én néhány héttel az első előadás hallgatása után az Erzsébet körüti Vasárnapi Iskola vezetésének munkáját kaptam, mint első feladatot. Szilassy Aladár megbetegedett és őt kellett helyettesítenem ebben a munkában. A betegség hosszadalmas lett – nem is tért vissza többé ebbe a munkába –, a helyettesítésből állandó jellegű megbízatás, végleges munkakör alakult ki.

1910 nyarat tanulmányi okokból – szigorlatra készültem – Pesten töltöttem. Vasárnapi iskolásaim legnagyobb része ugyancsak Pesten töltötte a nagyvakációt. Akkor még nem volt „gyermeknyaraltatás”. Valahogy nem volt szívem szétmenni engedni a kedves gyermektársaságot. Minden második vasárnapon összeszedtem őket és kivittem – akkor még volt olcsó villamosjegy – a hűvösvölgyi nagyrétre játszani, mesével szórakozni, utána énekelni, Bibliát olvasni, imádkozni. Velünk jöttek a gyermekek serdülőkorú testvérbátyjai, akiket így ismertem meg. Ezek az idősebb fiúk bibliaköri tagok voltak az egyesületben és Szilassy Aladár és Koczogh András vezették munkájukat. Ezeknek a fiúknak a kérésére a közbeeső vasárnapokon nagyobb kirándulásokat szerveztem az ő számukra külön. Nekik is kedvesek lehettek ezek a tiszta légkörű túrák, mert számuk egyre szaporodott, a következő nyáron már egész kis sereg voltunk. Közben intensive részt vettem a Magyar Evangéliumi Keresztyén Diákszövetség akkor szervezkedő munkájában és elmentem a nyári országos diákgyűléseire is. Eperjesről és Debrecenből munkatársakkal jöttem vissza – olyan diákokra találtam, akiket velem együtt érdekelt az ifjúság között, elsősorban a serdülő fiúk között végezhető munka. Egyre többeket érdekelt ez a szolgálat.

Szilágyi Dezsővel – ma fasori ref. egyházi pénztáros, Záborszky Jánossal – ma paksi református lelkész, Victor Ágostonnal – ma fővárosi orvos, tervezeteket dolgoztam ki a serdülő csoport foglalkoztatására. Írógépen, majd litográfiai úton sokszorosított lapocskát, „SERDÜLŐK LAPJA” indítottunk számukra, röpcédulák százait és ezreit osztottuk szét az utcán – akkor erre nem kellett semmiféle engedély –, toboroztunk és szerveztünk szakadatlanul. De ez még mind nem volt cserkészmunka a maga igaz értelmében!

Tagadhatatlanul a magyar cserkészmozgalmat és benne az első cserkészcsapatot építettük már, tettük azonban ezt anélkül, hogy tudatos lett volna bennünk akár egy országos mozgalom szervezésének szándéka, akár a cserkészlet módszereinek meghonosítása. Ifjú

seregünk azonban egyre szaporodott. Meghaladta már a félezres létszámot is és folyton növekedett tovább. Szinte elnyelt már minden egyéb munkalehetőséget az ifjúsági egyesületben. A fiúkat már bottal sem lehetett volna kivenni az egyesületből, annyira otthon érezték magukat itt. Híva és hívatlanul, hasznosan és szükségtelenül – mindig ott voltak.

Kezdünk úgy lenni, hogy már nem tudtunk mit kezdeni ezzel a sok kis sráccal, akiket érdekelt ugyan sok minden, de ősi fegyelmetlenségüket alig lehetett emberi korlátok közé szorítani. Ekkor jött meg Angliából Megyercsy Béla, ekkor nyomta a kezembe a cserkészeti vázlatos vezérfonalát – az öreg angol könyvvel együtt! Megindult az alapvető tanulmány. És nyomában azonnal az egész munka azonnali átszervezése.

És ekkor már csak szinte napok kellettek ahhoz, hogy egész világosan meglássam, hogy ezt a mozgalmat ugyan határozottan evangéliumi alapon, nyíltan megvallott keresztyén szellemben, de egyben öntudatosan nemzeti, magyar mozgalomnak is kell országosan megszervezni. S hogy ebben az országos ifjúsági mozgalomban a mi csapatunk munkája csak egy rész lehet, amelynek adott helyzetében az a kötelessége, hogy hordozza a munka terhet mindadig, amíg az egész közösség tudatára ébred kötelességének az ifjúsággal szemben.

Isten kegyelméből megkerestem és megtaláltam az utat más utakon, de ugyanazon Lélek vezetése alatt járó testvéreim szívéhez. 1912 őszén egyre bizalmasabb, testvériesebb hangú tanácskozásaink voltak, 1912. december 28-án (első ízben) szövetségre léptünk. Ennek a kölcsönös bizalomnak a kiépülése azonban ismét egy külön fejezet a magyar cserkészet őstörténetében.

A debreceni nyári diák ülésen nemcsak Záborszky Jánossal köthettem életre szóló igaz barátságot, hanem rajta kívül még Verzár Erikkel. Külön kötelességemnek ismerem, hogy ezen a helyen igaz barátsággal emléket állítsak néhai Verzár Eriknek, aki a maga őszinte baráti közvetlenségével elsőnek vert hidat katolikus testvéreink felé. A nyarat Gráczban töltötte, ugyanott nyaralt Köhler Ferencz is, a Pesti Szent Imre Kollégium akkori prefektusa. Mindketten megismerkedtek itt a cserkészzel az ottani Szent György cserkészcsapat munkája révén. Cserkészcsapat volt, nem Pfadfinder csapat! Valláserkölcsei alapon nyugvó komoly munka, amint már a csapat neve is mutatja. Magával e csapattal sem akkor, sem azután semmiféle érintkezésem nem is volt. Nem tudom mit végeztek és mit végeznek azóta. Egy dolog azonban bizonyos és ez az, hogy egy katolikus és egy református magyart cserkésztestvériségben egybeforrasztottak példaadásukkal. Köszönet érte ismeretlenül is!

Verzár Erik hozta egyfelől a részletes híradásokat katolikus testvéreink cserkészérdeklődéseiről és kísérleteiről, másfelől egyre ösztönözte Köhler testvérünkön keresztül a katolikusokat, rajtunk keresztül a reformátusokat – az összefogásra, baráti kapcsolatok felvételére. Be kell ismernem, hogy ez nem volt olyan egyszerű és egyáltalán nem volt magától értetődő dolog akkor! Mindkét részről komoly és elvi akadályai voltak ennek. Ma úgy látom, hogy a legkomolyabb elvi akadály mindkét részen az volt, hogy megfelelő ismeretek hiányában egyik fél sem bízhatott a másik komoly Krisztus-hitében. És ez olyan természetes volt, hiszen honnan és hogyan ismerhették volna egymást, amikor éppenséggel semminemű érintkezésük sem volt egymással addig sohasem. Legkönnyebben a Pesti Szent Imre Kollégiummal jött létre a kapcsolat. Persze Verzár Erik közvetítésével. Úgy vélem

azonban, hogy ezen túlmenő és alaposabb magyarázata a hamar létrejött megértésnek az, hogy e katolikus kollégium főiskolásai között éppen Köhler testvérünk vezetése vagy irányítása alatt bibliaolvasó közösség működött.

Köhler Ferencz útján ismertem meg Borsicky Sándort, aki csakhamar belépett – elvei fenntartásával, amit azóta is nagyrabecsülök benne – a BRIE csapatába tisztnek. Kezdetől fogva derék munkát végzett, és korszakalkotó a munkásságában az, hogy elsőként sürgette, szorította az addig inkább csak csapatszervezetben élő magyar cserkészetben az őrsi beosztást, mint a szervezet és munka egyedül helyes alapszervét.

Éry Emillel – ugyanezen a réven – valamivel később ismerkedtem meg és ő is belépett hozzánk, Borsiczkyval együtt vezették hatodik csapatunkat. Náluk kezdte a cserkészkedést az akkor még kislány Molnár László.

Még korábban, mindjárt első alkalmakkor ugyancsak Köhler útján kerültünk összekötetésbe és meleg barátságba Eröss Gusztávval, aki a Budai Ifjúsági Kongregációban dolgozott. Kiss József volt az első munkatársa, később utóda a munkájában.

Részben ugyanezen úton kerültünk kapcsolatba Alleram Gyulával, aki a II. ker. kir. kat. főgimnázium tanára volt, a fiatal Apponyi György gr. nevelője – ott is lakott az Apponyi kúrián, fenn a Várban. Alleram ismertetett meg Miklósi Istvánnal, aki akkor az István úti gimnáziumnak volt a tanára, és nagy és nemes harcban állott a szabadkőműves-séggel az ifjúság valláserkölcsei neveléséért. ...

Valami csodálatos volt közben, hogy akikkel ismeretségbe kerültünk, azok szinte azonnal bele is kapcsolódtak abba a baráti közösségbe, amely érdeklődéssel és szeretettel tanácskozott és intézkedett a szervezkedő cserkészmozgalom ügyeiben. És mi nem áttalottuk megvallani, hogy a munkát Isten színe előtti felelősséggel akarjuk végezni, és az a szokás nálunk, hogy imádsággal kezdjük és bibliaolvasással végezzük minden értekezletünket.

Immár körülbelül minden cserkészmozgalmozással kapcsolatban voltunk, amikor a Zászlónk szerkesztősége még mindig ismeretlen volt számunkra személy szerint! Az akkori Zászlónkat még összehasonlítani sem lehet a maival. A Zászlónk akkor az egyetlen ilyen nemű ifjúsági lap volt magyar nyelven és magyar szellemben. Osztatlan szeretet övezte az egész magyar ifjúság részéről. Minket igazán nem zavart a lap katolikus jellege, de felüdített tiszta humora, emelkedett irányzata, nemes célkitűzései. Csodálatosan jól szerkesztett lap volt, minden során érzett, hogy szerkesztői, munkatársai, rajzolóí és sedői mind-mind nagyon szeretik az ifjúságot és felelősséget éreznek érte Isten színe előtt. A Zászlónk mindennek következtében hatalom is volt az ifjúság felé. Nem volt közömbös, hogy milyen álláspontot foglal el a kezdődő cserkészzettel szemben! E tekintetben különben nem is volt semmi hiba, mert a Zászlónk kezdetől fogva szent komolysággal és nemes megértéssel kísérte az ügyet, csak mintha kötve lett volna a keze, sohase beszélt nemzeti nagy ügyről a cserkészzettel kapcsolatban, hanem – mi szerintünk csak a katolikus diákifjúság cserkészzetének lehetőségeiről. Egészen bizonyos, hogy a diákcserkészet = iskolai csapatok kialakulását a magyar cserkészzetben elsősorban éppen a Zászlónknak ez az irányzata provokálta. Ezért bizonyos halvány színvetű ellentét már kezdetben is volt közöttünk és a Regnum között, mert hiszen mi – szinte minden tudatosság nélkül – kezdetől fogva a népi cserkészmozgalom mellett törtünk lándzsát

és mai napig is azért harcolunk. Elhibázott gondolatnak, majdnem hogy nemzeti szerencsétlenségnek tartjuk és valljuk az iskolai csapatok szervezését és e tekintetben csak a felekezeti iskolák csapatait tartjuk kivételnek abban az esetben, ha azokban komoly valláserkölcsi alapon folyik a munka, és nem ugyanaz a felekezetiközi megalkuvás irányítja akár a felvételeket, akár a részletes munkát, amit az iskola munkájában kell sajnálattal tapasztalnunk az iskolák nyilvánosságából következő kevert felekezetiesség miatt a növendékek között.

Hát a Zászlónk szerkesztőségének ajtaja nagyon nehezen nyílt meg a számomra. Máig sem tudom, mi volt ennek a tulajdonképpeni oka. Különbösen se abban az időben, se ma nem is kutatgatom az okot. Elismerem, hogy – volt ok a bizalmatlanságra (éppen a nem ismerés következtében) éppen elegendő. Viszont én is elég makacs voltam akkor az elhatározásaimban, és ha már láttam az egység és egyetértés szükségességét, ha láttam a megismerkedés elkerülhetetlen voltát, akkor rajtam nem múlhatott ennek be nem következése. Egyszerűen addig jártam a Damjanich utca 50-be, amíg egyszer – egy este fele – senkit sem találtam már abban az előszobában, ahonnan addig mindig dolgom elvégzése nélkül kellett visszavonulnom – részben nagy szomorúságomra, részben még nagyobb bosszúságomra. Nem volt senki az előszobában, így nem is tartóztathatott fel senki, nem is küldhetett el senki arra hivatkozva, hogy Izsóf szerkesztő úrnak nincs most ideje számomra. Bemehettem a szerkesztő szobájába, talán visszatetsző volt első pillanatban nem várt benyomulásom, de Izsóf Alajos mindjárt olyan igaz őszinteséggel engedett a tárgyra térni és olyan tárgyilagos igazságszeretettel ismerte fel a közös munka szükségességét, hogy majdnem egész éjszakánk a részletek tisztázásával telt el, mert azt, hogy a nagy kérdésében a cserkészetnek teljesen egyetértünk, már az első percekben megláttuk.

Ha az első lépés a magyar cserkészmozgalom életrehívásában az volt, hogy felismertem azt, hogy ezt a munkát nem lehet a BRIE csapat tevékenységére korlátozni – ez a találkozás, helyesebben egymásra találás Isten színe előtt volt a második lépés a nemzeti mozgalom szervezésének előkészítésére. Mert Izsóf és a Zászlónk az egész katolikus ifjúságot jelentette akkor! Nagyon nagy dolog volt ez akkor – még mai szemmel nézve is! Meg vagyok győződve arról, hogy emberi erőfeszítés ezt az egymásra találást nem is hozta volna létre sohasem. Ez nem volt benne a „levegőben”, nem volt egy általában szokásos, meg sem magyarázható másképpen, minthogy ez volt Isten akarata a magyar ifjúsággal. Nem emberé tehát a dicsőség ennek az egységnek a létrejöttéért, hanem SOLI DEO GLORIA.

Izsóffal történt megegyezésem után már gyorsabb tempóban haladt a munka, a mozgalom országos szervezési kérdéseinek tisztázása. Véglegesen és határozottan állást foglaltunk az angol cserkészet, mint típus mellett, – természetesen kezdettől fogva nyomatékosan kihangsúlyozva a mozgalmunk magyar és krisztokratikus voltát. Nem vezetett ebben semmi ellenséges szándék minket a székesfővárosi iskolák őrsemmozgalmával szemben, csupán elvileg kötöttük le magunkat a nemzeti és valláserkölcsi alap testvéri kettőssége mellett. ...

1912 december 28-án megegyezünk a magyar cserkésztvörvény és cserkészfogadalom első hivatalos – helyesebben egyezményes – szövegében, és elhatározzuk, hogy ezentúl az egész munka ezen nyugszik. A megszövegezést nyomon követik a fogadalomtételek. A fogadalomtétel ekkor még nyilvánosság kizárásával, ún. főparancsnoki kihallgatáson törté-

nik. Az elgondolás – úgy látszik – az volt, hogy a fogadalmat a fiúk a vezető kezébe teszik le. Érdekes megemlítenem, hogy az első nyilvános és ünnepélyes fogadalomtétel viszont akkor történt, amikor első ízben mutatkozott be a BRIE – ma is meglevő – nagy csapatzászlója – Záborszky János édesanyjának, az első cserkészszülőnek kedves ajándéka –, vagyis az első ünnepélyes fogadalmat a csapat zászlójára tették a BRIE cserkészei. Tudat alatt volt ebben valami ősi magyar katonai vezérgondolat! Az ünnepélyes fogadalom rajonként történt, és mind a 18 fiú kézzel jelezte a zászlóhoz tartozását! Ezt követte a felavató parancsnoki kézfogás és a jelvény átadása.

A jelvénybe már kezdetbe belekerült a szent korona, mint a magyar egység szimbóluma. A címer egészen egyszerűen azért nem szerepelt még elgondolásban sem a régi cserkészjelvényeken, mert a címerhasználathoz akkor belügyminiszteri engedély és 100.- korona lefizetése kellett. Pénzünk nem volt, de ezen túlmenően hogyan is remélhattuk volna azt, hogy egy ilyen fiatal mozgalom engedélyt kaphasson a magyar címer használatára? Nem voltunk gyárvállalat!

Az első *(szövetségi – a szerk.)* cserkész családi estélyt 1913. március 9-én rendeztük a Lónyay utcai református főgimnázium dísztermében. Felejthetetlen emlékem marad örökre. A fal melletti hosszú széksoron sorban ültek róm. kat. cserkésztestvéreink – Izsóf, Sík, Köhler, Marton, Miklóssi, Alleram, Eröss Gusztáv. A közönség addig fegyelmezetten megjelenő és teljes cserkészfelszereléssel mutatkozó cserkészeket még nem is igen láthatott. Egymás után jöttek a dobogóra az őrsök és mindenik más és más cserkészügyességet mutatott be. A terem a szó teljes értelmében tombolt a lelkesedéstől. Sokáig volt erőforrásunk ez a nagy szeretet, amely első bemutatkozásunkat fogadta. Kevéssel a bemutatkozás után, 1913. március 25-én megrendeztük

Pestszentlőrincen az első cserkésznapot. Itt mutatkozott be a BIK első őrsze Eröss Gusztáv parancsnoksága és Kiss József vezetése alatt. A BRIE csapatot – 100-on felüli létszámmal – Szilágyi Dezső és Victor Ágoston vezették irányításom mellett.

Eközben szűk lett a hely számunkra minden egyesületi helyiségben, saját helyiségre volt szükségünk. A kiürült öreg teológia évszázados falai között, IX. Kálvin tér 7. (II. lépcső, hátul az udvarban!) alatt találtunk kedves otthonra. De hogyan? Bilkei Pap István nagytiszteletű úr átengedte a helyiségeket úgy, ahogyan azok voltak. Iparos cserkésztestvéreink azután éjjeli önkéntes különmunkával és minden díjazás nélkül otthont varázsoltak az öreg odúkból. Mibe került nekik, ma sem tudom, kísértje Istennek áldása őket haló poraikban is jó munkájukért, amellyel első ízben adtak igaz példát a cserkész jó munkára! Falátöréssel három tanteremből egyetlen nagy előadóterem, öreg odúkból világos, kellemes helyiség, petróleumlámpák helyett villany, csinos új bútortzat, színes új falitáblák kerültek csoda módra és csodás gyorsasággal az avatag porfészekbe, és amikor felkérésünkre Bilkei Pap István nagytiszteletű urunk megnyitotta az új helyiségben az első vezetőtanfolyamot – a változás láttán kicsorduló könnyek gyűltek szerető szemeibe, és egy új korszak, nemes ideálokért küzdő és eredménnyel küzdő ifjúság munkás korszaka elérkezését aposztrofálta munkánkban.

1913. május 25-én mutattuk be csapatzászlónkat a tisztviselőtelepi, Család utcai gyülekezet termében a nagyközönségnek, ünnepélyes fogadalomtétellel. 1913 nyarán kisebb kezdő

táborozások voltak, inkább csak egy, legfeljebb két éjszakázással a szabadban. Sorukat a sztaravodai első tiszti tábor nyitotta meg – Borsiczky Sándor elgondolása és vezetése mellett. A nyarat és a külső munkát a belső építő munka követte nyomon.

1913. szeptember 7-től 14-ig evangelizáló gyűléseket tartunk cserkészeink részére Megyercsy Béla vezetésével. Az első gyűlést BRIE csapatösszevonás keretében a Pálvölgyben tartottuk a Gyula várban. ... 1913. szeptember 28-án volt az első budapesti nagyobb csapatszemle a BRIE csapatain kívül a BIK, Piaristák, Óbudai Ref. Egyház és II. ker. kir. kat. Főgimnázium csapatainak részvételével. Sík Sándor első cserkészindulója „Vigan fiúk, cserkészfiúk!” itt válik közkincsévé a magyar mozgalomnak.

A budapesti csapatok vezetősége között élénk és barátságos érintkezés folyik. Két hetenként tiszti értekezletre gyűlünk össze. Ezeket én vezetem. A BRIE csapatok tisztjei részére minden szombaton este tiszti bibliaóra és ezt követően közös imaóra van. Ezeket Patay Pál vezeti, ma tiszttviselőtelepi ref. lelkész, akkor BRIE-titkár. Madari Krebig Rudolf honvédőrnagy – ma nyug. tábornok – belépése barátaink sorába a legfontosabb eseménye még ennek az évnek.

Rudi bátyáinknak köszönhetjük, hogy megjelenhetett a cserkészpróbák KIS KÁTÉ-ja – az első magyar hivatalos cserkészkönyv – és vele párhuzamosan az első vezetőkönyv, amit ő maga szerkesztett és ugyancsak Rózsavölgyivel adatott ki. Az év végén jelent meg mind a két könyv úgy, hogy már az 1914 évi signót hordta magán mind a kettő. A Kis Káté – mármint Cserkészfiúk Könyve – azután még három kiadást ért meg, mindig öt-öt ezerrel növekvő példányszámban. A Kis Kátében nem új anyagot közöltem, tulajdonképpen az első vezetőtanfolyam anyagának összefoglalása volt, csupán széjjeltagozva a három próba anyagaképpen. Nyomtatásban is megjelent már korábban teljes egészében az IFJÚSÁGI TESTNEVELES hasábjain, Hámos Nándor öreg barátunk, a piaristák tornatanárának heti sportlapjában, előbb, mint külön rovat, később mint külön melléklet.

1914 év első fele széles körű országos levelezéssel, új és új csapatalakulások jelentkezésével, helyiségkereséssel és a losonci előkészületekkel telik el. Ekkor találkozom először Faragó Ede nevével a lévai tanítóképző növendékeinek cserkészcsapatában.

Bontják az öreg teológiát, hajlék nélkül maradunk, de nem csökken az összetartás és a munkakedv. Őrsi hajlékok keletkeznek a legkülönbözőbb helyeken. Az eleven munka nem ismer sem anyagi, sem szellemi korlátokat. A hajléktalan csapatrészek ünnepnapra teljes napi táborozásokban találkoznak, az őrsvezetőket a tisztek a saját lakásukon hívják össze megbeszélésekre, a kis ötös gúnynevezetű kültelki cukrászdácska a Ferencz körúton nap nap mellett nagy cserkésztalálkozó, megbeszélések, tárgyalások helye. Szerkocsi készül.

1914. július első felében tartjuk Losoncon, a ladói fennsíkon (táborozásra semmiképpen sem alkalmas terepen) az első nagytábort. Részvételi költség 2 hétre 20 korona. ... 1915. február–május hónapjaiban megtartjuk a második vezető tanfolyamot a székesfővárosi Fehérvári úti – ma Horthy Miklós úti – iskolában ingyen kapott előadóteremben 114 résztvevővel. Első két előadásának – bevezetés és általános ismertetés, célkitűzéssel címeken magam tartottam – eredeti kézírata ma is megvan a BKIE irattárában, és abból ellenőrizhetők akkori célkitűzéseink eredeti megszövegezésükben. A tanfolyam rövid ve-

zérfonala – az első hivatalos vezetőkönyv – litográfiai után készült kéziratos kiadványban jelent meg 56 oldalon, kis alakban.

1915 év további hónapjai a tisztikar elnéptelenedésének időszaka. Mindenki bevonul katonának. Már idősebb őrsvezetőink is bevonulnak. A BRIE csapatnál magam maradok az egyetlen tiszt. Záborszky János Pozsonyban van a hadtestparancsnokságnál gazdasági beosztásban, én vidékre készülök külső közigazgatási szolgálatra. Beosztásom még nincs. Karácsonyra ez is megjön: Oklándra, Udvarhelyre kell mennem. Oklándról intézem a szövetségi ügyeket. Lapot indítok Záborszky János társaságában. Budapesten nyomtatják a baptisták nyomdájában, Oklándon van a szerkesztőség és Pozsonyban a kiadóhivatal. Külön kiadványban „Az Ifjúságért” címen megjelentetem a szövetség alapszabályait és szervezési utasítását.

1916 nyár végén ránk törnek az oláhok, kipusztítanak minden magánvagyonomból. A szolgabírói kezdő fizetés nem elegendő megélhetésre is, szövetségi ügyek intézésére is. 1917 tavaszán állást változtatok, a sokkal nagyobb mozgási szabadságot biztosító hitelszövetkezeti (földbérli-szövetkezeti) ellenőri munkakörrel cserélem fel a szolgabíróságot.

Az országos cserkészmunka ebben az időben tulajdonképpen szünetel. A Szövetségben most a volt őrszemek hangoskodnak, ez a forradalmak előtti zavaros időszak. A tisztújítás folyamata a kommün bukása után áll be, a hangoskodók részben elpusztulnak, részben elmenekülnek, a régi jó barátok egy része hazajön, és újra indulhat a magyar cserkészmunka.

A cserkészmunka országos szervezésének munkamezején ezután tulajdonképpen csak két fontosabb feladatot kellett elvégezni. Az egyik a kerületek megszervezése volt, a másik a Nyugat-magyarországi Cserkészszovetség baráti alapon eszközölt beolvasztása a Magyar Cserkészszovetségbe. A kerületek megszervezésére az alapot az első államsegély, az alkalmat az országszerte újraéledt érdeklődés adta meg. A Nyugat-magyarországi Cserkészszovetség különállása a történelmi helyzetben leli magyarázatát. Ez a négy vármegye nem került idegen megszállás alá és ott a magyar élet elevenebben lüktetett s így kitermelte az ifjúság iránti nemesebb érdeklődést is. A további különülésnek értelme ugyan nem volt, de nyugat-magyarországi barátainknak olyan súlyos kifogásai voltak a központi elnökség terveivel és beszédmódjával szemben, hogy az egybeolvadás szinte kilátástalan volt. Amikor lekcsei Sulyok Jánostól átvettem az ügyvezető elnökséget, első utam Szombathelyre vezetett. Nem hivatalos minőségben mentem, hanem csak mint cserkésztestvér. És az a barátságos, szinte tüntetően barátságos fogadtatás, amiben részem volt, tanúsága volt előttem a cserkésztestvériség valószínű voltának. Megláttuk – minden különösebb magyarázkodás nélkül, hogy – egyet akarunk, tehát egy táborban a helyünk. Ebben a meglátásban természetesen jóval nagyobb része volt szombathelyi barátainknak, mint nekem – hiszen szám szerint is ők voltak jóval többen, mint én a magános vándor – nekem azonban örök örömöm marad, hogy részese lehettem ennek a baráti összefogásnak, a cserkészmunka országos egybeforrásának. Ennek az egységnek létrehozása tulajdonképpen be is fejezte az én cserkészfeladataim sorát.

Ami ezután következett, nem tartozik a nyilvánosság elé. Az elvi harcok helyét – ilyen hiányában – aprólékos kérdések feletti viaskodás váltotta fel, ezekhez se kedvet, se erőt nem éreztem, félreálltam – úgy vélem: idejében! Személyem és egyéni elgondolásaim

mindenesetre gátolták volna azt a nagyarányú fejlődést, amely azután következett. Nekem a mennyiségi munka sohase volt munkaprogramom, de elismerem, hogy erre is szükség volt, elismerem, hogy mennyiségi megerősödés nélkül elsatnyult és jelentőségéből is veszített volna a munka.

Nem csinállok titkot abból, hogy elvileg nem értek egyet a jelenlegi cserkész munkával, kritikámat azonban, amely mindig elvi alapon nyugszik, jó akarattal és csak baráti környezetben gyakorolom. Remélem, hogy a magyar cserkészlet mihamarabb arra az útra tér, amelyiket számára én tartok helyesnek és egyedül alkalmasnak, és arról is meg vagyok győződve, hogy ha ezt nem teszi, akkor munkája a jövőben értékben nem emelkedni, hanem csökkenni fog, minden számbeli gyarapodása ellenére is. Nemzeti jövőnk viszont minőségi és nem mennyiségi munkára tart számot. Ennek a minőségi munkának újraindítása véleményem szerint az egyházak intenzívebb közreműködésétől várható. Szomorúan látom, hogy ebben a tekintetben egyre hiányosabb a munka. Videant consules.

Feltűnhetett a barátságos olvasónak, hogy egy kérdést, az elsőség kérdését nem emlegettem emlékezéseim során, hanem inkább elkerültem ennek a kérdésnek még a tájékát is. Talán az a Lélek, amelyik ezek mögött a sorok mögött – remélhetően mindenki számára megnyilvánul – önmagában is igazolja azt, hogy miért nem foglalkoztam ezzel a kérdéssel. Számomra mindenesetre nevetséges és jelentőség nélküli ennek a kérdésnek akár naptári, akár más irányú feszegetése. Rámutattam arra, hogy a mozgalom sok helyen egyszerre indult el, rámutattam arra is, hogy a mozgalmi kezdetek és a szövetségi munka, a hivatalos cserkészlet indulása két különböző dolog. Sohase tartottam nyilván azt, hogy naptári napok szerint a kísérleti kezdetek hogyan viszonyulnak egymáshoz, ebben a kérdésben adatokkal nem szolgálhatok és nem is akarok szolgálni. A cserkészletnek meg kell értenie az isteni parancsot, amelyik szerint aki első akar lenni, az szolgáljon mindenkinek! Semmi jelentőséget sem tulajdonítok tehát annak, hogy éppen az alsópéli kísérlet volt időben az első kezdet a magyar cserkészmunka mezején.

A KIE munka elvitathatatlan elsőségét látom azonban a magyar cserkészlet megszervezése terén abban, hogy őszintén megvallotta a mozgalom keresztyén és nemzeti jellegét olyan időben, amikor a közvélemény előtt ezek ismeretlen fogalmak vagy tartalom nélküli elnevezések voltak csupán. Azután ebből az alapelvből egyetlen jottányit sem engedve megkereste és megtalálta a testvéri kapcsolatot a valláserkölcsi alapon álló többi kezdettel, és nem engedett ebből a kettős alapból egy jottányit akkor sem, amikor az őrszem mozgalommal egyezett meg a közös munkában. Ehhez a céltudatos munkához, ehhez a hajthatatlanul célegyenes irányvezetéshez az erőt a szövetségi munka vezetői számára, elsősorban az én számomra az a mély kapcsolat adta, amely a BRIE cserkészmunka személyes hitén át az élő Istennel kapcsolta össze ezt a munkát és annak harcosait. Ez a bizonyásgtétel keltett bizalmat más vallású testvéreink körében, ez forrasztott egységbe mindeneket, ez adta a lendületet, mert „akik az Úrban bíznak, azoknak erejük megújul, szárnya kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!”

Papp Gyula†

„A kisgyermek pedig növekedett, és erősödött lélekben” (Lk 1,80)

A „Véradás 90” tapasztalata

Mint sokak által ismert – mindenki által ismert lehetne – a Táborkereszttel közösen azzal a fölhívással fordultunk cserkésztestvéreinkhez, praktikusán különösen is az I. és X. kerület cserkészeihez, hogy a Gödöllői Dzsombori évfordulóján az emlékezéshez adjunk egy olyan karitatív akciót, amelyről azt gondoljuk, hogy mindenki által nagyra értékelt, elismert, objektíve pedig nagyon szükséges.

Szóval azt kértük, hogy a szeptemberben négy helyszínen, négy időpontban: Dunavarsányban, Gödöllőn, Vácott és Monoron megrendezett véradáson minél több cserkész jelenjen meg vagy toborozzon a cserkészlet nevében véradókat. Legyünk legalább 90-en és ezzel megmentjük meg cirka 250 ember életét. Ezt a felhívást többször megjelenítettük – a Táborkereszttel külön-külön is – az ECSET-ben, valamint külön levélben fordultunk az Országos Elnökséghez és a két kerület elnökségéhez. Az eredmény a következő.

Jó tapasztalatok:

- A négy helyszínen 75 véradó említette, hogy a cserkész projektum keretében érkezett. Ez azt jelenti, hogy valamennyivel több véradó volt ezeken a helyeken, ezekben az időpontokban, mint lett volna egyébként. Ez jó dolog és a cserkészlet jó hírét öregbíti!

- A másik pozitívum az, hogy kezdeményezésünknek a farvizén a Táborkereszt az Országos Cserkésznapon – legalábbis a tervek szerint – véradást szervez. Szívből kívánjuk, hogy ez megvalósuljon és sikeres legyen!

Kevésbé jó tapasztalatok:

Ebben a kategóriában csak azt a tényt említhetjük általában, hogy sokkal többen meghallhatták volna a hívó szót, hogy rengetegen vannak, akik nem akadályoztatás miatt, hanem egyszerű kényelem vagy ignorancia kategóriában engedték el fülük és szívük mellett a felhívást. Konkrétan pedig azt, hogy nem értük el a megcélzott 90 cserkészvéradást. Nem dramatizálok, csak nagyon kívánom, hogy emiatt az ignorancia miatt egyetlenegyrászoruló se maradjon vérkészítmény nélkül!

Ennek viszont az a következménye, hogy az a sokat emlegetett társadalmi elismerés, ami messze „kevésnek találtatik” manapság a cserkészetről, ettől az akciótól nem sokat növekedett. Márpedig ameddig cserkészetről csupán szórakoztató, élményt nyújtó, öncélú tevékenység marad, nem is fog! Nem becsülöm le, ha krosszgenerációs kontextusban jó, vonzó és még ráadásul építő programokon vesznek részt néhányezren a cserkészetről, de a cserkészetről ennél messze több, legalábbis az eredeti hagyomány szerint. Igaz ez Bi-Pi kezdeményezésére és igaz ez a magyar cserkészetről legalábbis az első harminc évére. Ma is lenne helyünk a kritikus társadalmi kérdésekben a jó oldalon, a megoldás oldalán állva szolgálni hazánkat és a teremtet világot!

S még néhány szó e tekintetben a Dzsemboriról. Ne felejtjük el, hogy a Gödöllői Dzsemborinak a fantasztikus és óceánokat átívelő sikere éppen abban volt, hogy a Nagy Háborútól, Trianontól, gazdasági válságtól megtépázott hazánk eszmélődéséhez, feltáplázásához, testi-lelki építkezéséhez nagyban hozzájárult, sőt már a pusztaság létrejöttével ezt a folyamatot hirdette: sebesültek ápolása, özvegyek, árvák gyámolítása, falukutatói munkákban és régészeti ásatásokban való részvétel, önképző körök szervezése az elemi iskolától az egyetemig etc.

Ma is bőven van olyan kritikus terület, ahol a cserkészek megtalálhatnák a nemzet/társadalom szolgálatának helyzetét. Keressük ezeket? Vagy csak az élményeket? A véradási akció ilyen volt. Örülhetnek, akik nem mulasztották el! És örüljenek azok, akik ezzel a – viszonylag egyszerű és könnyű – lehetőséggel Veszprémben élni fognak!

Dr. Bóna Zoltán cst., csfk.

A Kormányzó és a Miniszterelnök látogatása a dzsemborin

Egymás terhét hordozzátok... (Gal 6,2)

A 724-es és az ICHTHÜSZ Kossuth Lajos Cserkészcsapat sikeres, épületes és élvezetes, más szóval áldott programokat tud maguk mögött!

A programok a BGA Zrt. támogatásával valósultak meg.

A cserkészlet módszerének egyik angolul különösen is jól hangzó pontja a learnin by doing módszer, amelynek lényege természetes, ahogy a szavak mondják, hogy amit tanul azt csinálja és amit csinál, azzal tanul. Még rövidebben, de magyartalanul ez így hangzik: a cserkészlet tanulás, csinálás által. Nincsen passzív cserkészlet és aki passzív cserkész, az nem cserkész.

Csapatunk az idén mondhatni nagyon aktív volt és hiszem azt, hogy felnőtt és gyermek sok mindent tanult. Talán olyat is, amit eddig is tudott, de nem érezte, hogy tekintettel kell lennie rá. Sok mindent tudunk, mert tanultuk, de nem csináljuk, ezért hiába tanultuk. A cserkészlet nem hiábavalóság annak, aki csinálja, amit tanul és mindig tanulja, amit csinál.

Hiszem azt, hogy nem csak én, hanem mindannyian sokat tanultunk mindazzal a gazdag programmal, amit a Jóisten segítségével „megcsináltunk”. Lássuk ezek közül a legfontosabbakat. De ne feledjük, hogy a cserkészlet olyan, mint a keresztyén lét: nem az ünnepeken, hanem a hétköznapiakban áll vagy bukik.

Istennek legyen hála, egyedül Ővé a dicsőség, hogy a következőket leírhatjuk, mi pedig álljunk meg abban a fogadalomban, amelyet gyermek vagy felnőtt fejjel tettünk, illetve megerősítettünk.

v. dr. Bóna Zoltán, cst. cspk.

„Cserkész, fel a fejjel...” – Kalandra fel!

Szatmári vízi- és biciklitúra cserkészanyai szemmel

„Ha Rómában vagy, élj úgy, mint a rómaiak”. Ha pedig cserkészek között, akkor viselkedj úgy, mint a cserkészek. Ki vágya egy nomád, néhol aszkéta életmódra, önszántából? Én sem ezért kísértem el egy három napos cserkész tanyázásra a gyerekeimet, mert égtem a vágytól, inkább az motivált, hogy megismerjem a közösség működését és erősíteni tudjam a gyerekeimet abban, hogy cserkésznek lenni jó. Mindez megadatott, legyen érte hála a szervezőknek és nevesen is Tóth Attila kölcsi evangélikus lelkész helyi szervezőnek: attila.toth@lutheran.hu, 06/20/824-3478, Pap Túrja Túráközpont.

Mindazoknak, akiket az alábbi írás megérint, bátran ajánlom, hogy szervezzenek egy hasonló programot a lelkész úr megkeresésével!

Szülőként megadatott, hogy bepillantsak abba az életstílusba, amelyet a gyerekeim vezetőikkel és cserkésztestvéreikkel a közös alkalmakon megélnék. A tanyázás helyszíne Kölcse volt, négy óra autótúra Dunavarsánytól. Már az is kihívás, hogy úgy utazzon egy anya a gyerekeivel, hogy közben nincs percenként nyafogás, enni-innivalóért, pisilési igényért. Szeretem a cserkészetet, mert a kiscserkész törvényt ilyen helyzetekben elő lehet venni: 1. A kiscserkész vezetőjére hallgat 2. A kiscserkész uralkodik önmagán. És valóban, ha akarja a gyermek, kibírja hisztizés nélkül az autótutat. Sőt, abban is partner, hogy az esti megérkezést nem játékkal, hanem kipakolással, sátorveréssel kezdje.

A cserkész gyerekek nem kényelmeskedni járnak a táborokba. Ez rögtön ki is derült az első napon, amikor a reggel 7 órai tornagyakorlatok után szendvicset kellett maguknak pakolni és elindulni a négy óra hossza tervezett kenutúrára. A Túron kezdtük meg az evezést, de hamar kiderült, ez a program kalandosabb lesz, mint amire számítottunk. Ki evezett már úgy, hogy a kenuja előtt a vízbe bedőlt fatörzsektől szabaddá kell tenni az utat, láncfűrészszel? Kinek van olyan élménye, hogy fekvé halad a vízen, mert az akadályok alatt csak így tud átmenni? Nekifutásból, jobban mondván „nekievezésből” ki ugrott már át fatörzsen? Na, ugye! Senior cserkészeink körbevezették már Kárpát-medencébe, sőt Bajorország folyóit – Duna, Inn, Ilz –, de ezeket az élményeket csak a Túron tapasztalták meg. Vidám, kalandos perceket éltünk át közösen, ugyanakkor kicsiknek és nagyoknak egyaránt önfegyelemre, kitartásra is szüksége volt ahhoz, hogy épségben visszaérkezzünk a szállásunkra. A legkisebb „gyerek” épp 3 évet töltött, a legkorosabb 70 felé ballag, és tudtunk közösen úgy 8 órát eltölteni a vízen, hogy nem volt nagyobb hiszti, nem hangzott

el csúnya szó, nem vezett össze a magyar a magyarral. Megértés, együttműködés, jókedv és egymás felé a jóakarat vezérelt mindenkit. Még akkor is, amikor egy család a sok küszködés közepette beborult a vízbe. Persze volt riadalom, hiszen kisgyerekek is ültek a kenuban, a víz hideg volt, váltóruha nem volt, de az élet tanulságaként tekintettünk erre a kellemetlen fordulásra. A didergőknek mindenki minden pótruhát, akár magáról is odaadva közösen megoldottuk a nehéz helyzetet. Jó volt megtapasztalni a közösség segítő erejét.

A szombati nap kalandjaiért és a szerencsésen végződő vízitúránkért vasárnap a helyi evangélikus templomban adtunk hálát. Mondhatnánk azt is, hogy kisebb vallási kultúr-sokk volt az istentisztelet, jó értelemben. A gyerekeknek és sok felnőttnek most volt először olyan élményben része, hogy letérdelve kap áldást vagy vesz úrvacsorát ostyával. Áldott napunk volt többek között azért is, mert a cserkészparancsnok aznap ünnepelhette élete egyik legszebb napját, kislánya születésnapját. Lassan kezd hagyománnyá válni, hogy gyerekeink cserkésztestvéreikkel ünneplik születésnapjukat és ez olyan jó!

A cserkészek a magyar hagyományokat, kultúrát is ápolják, vezetőik arra is tanítják a kisebbeket, hogy ismerjék meg a múltat. Ma már sajnos azt tapasztalom, hogy az osztálykirándulások alkalmával nem Magyarország kulturális kincseit keresik fel a diákok, így a cserkészletnek még nagyobb az ez irányú felelőssége is, hogy megismerjék kis hazánkat a gyerekeink. Mi a táborozókkal egy 20 km-es biciklitut tettünk előbb Túrístvándiba, ahol az ősi, XVIII. században épült, de ma is működő vízimalmot néztük meg, majd átkerestünk Szatmárcsekére, ahol az Európában is különlegességnek számító csónak alakú kopjafa temetőben felkerestük Kölcsey Ferenc sírhelyét és elénekeltük a Himnuszt. Kalandból jutott aznapra is. Az eső nem kímélt az elázástól, de úgy láttam, a cserkészek ettől még mosolyogva, boldogan tekintek.

Jó volt látni, hogy milyen jókedvűek végig a kicsik és nagyok, és bár fárasztó napok voltak mögöttünk, a cserkészlet tábor tűz és szalonnasütés nélkül nem is létezhet, így míg a felnőttek a tűzhöz gyűjtötték a fát, addig a gyerekek bicskáikkal nekivágtak a nyárskészítésnek. Számomra óriási megdöbbenés volt, hogy a kicsi lányaim milyen ügyesen bannak a bicskával és a szalonnát nyársról úgy eszik, mint más a pillecukrot.

Mivel a cserkészek állatbarátok is, ezért hazafele kézenfekvő volt, hogy a Nyíregyházi Állatparkot felkeressük, és milyen jól tettük, hiszen szép élmény marad ez a program is.

A cserkészlet sok jóra tanítja a kicsiket és nagyokat. Szeressük egymást, Istent, hazát, a természetet, az állatvilágot. Önfegyelemre, önismeretre tanít, és – meggyőződésem – a gyerekeket nem megterhelik a foglalkozások, hanem építik őket. Az iskolában is – élményekkel gazdagodva – jobban teljesítenek. Azok a 3-12 éves gyerekek, akik ezt a hosszú hétvégét a cserkészekkel töltötték, 0 percet „raboskodtak” az online média fogságában, ellenben rengeteg élménnyel, vidámsággal, barátsággal gyarapodtak.

A cserkészlet nyitva áll mindenki előtt, vallástól, felekezettől függetlenül. Egy dolog szükséges csak: a nyitottság. Megéri ezt vállalni, mert a gyerekeink jobb emberekké válnak a mozgalom által. Láttam, ott voltam, megtapasztaltam.

Szilvay Gabriella

Ökumenikus alkotó és hittan tábor

Az elmúlt évekhez hasonlóan idén sem maradhatott el az az ökumenikus gyermektábor, amelyben tudatosan szerepelt a legalapvetőbb házimunkákkal való ismerkedés. Ezt természetesen a cserkészlet alapgondolatával és módszerével igyekeztünk megvalósítani, de nyitott volt a táborunk mindenki előtt a szó legáltalánosabb értelmében.

Minden reggelünket igei bátorítással kezdtük, ezt követően közös terítettünk, a reggelit közösen készítettük és fogyasztottuk. A mindennapos tematikus hittanórán Dániel történetét ismerhették meg a gyermekek. Az óra után őrökbe/csoportokba szerveződünk és elkezdődött az „alkotás”. Voltak, akik az ebédfőzésben segítettek és megtanulták hogyan kell készíteni a paprikáskrumplit, paradicsomlevest és kemencés lángost. Amíg a lányok dagasztottak addig a fiúk tüzet raktak a kemencébe.

A másik csoport ezalatt a „kiskertemmel” foglalkozott, ahol a veteményest előkészítették és többek között paradicsom palántát ültettek. Persze akik figyeltek, tudják, hogy kell körözöttet vagy halpástétomot készíteni, sőt van fogalmuk a diólikőr és – nem fogják elhinni – a napolaj készítéséről is. Az ebéd mindig mindenkinek ízlett, hiszen ők csinálták. Kis ebéd utáni játék után jöttek a délutáni kézműves feladatok: köfestés, varrás, arc-pamacs készítés és a jószágporta falának díszítő festése. Természetesen a foglalkozások során – learning by doing – megismerkedtek a résztvevők az SDG Közösségi Házzal és a Jószágporta lakóival is.

Persze aki dolgozott, az megérdemelte a szórakozást. Egyik délután kipróbálhattuk magunkat a ninja warrior pályán. A zárónapon pedig a Zsüle lovardába kirándultunk, ahol belekóstolhattunk a lovaglás örömeibe.

Úgy vélem az idei táborban is rengeteg új élményt szerezhettek a résztvevők, akiket barátaikkal együtt megszaporodva és még nagyobb lelkesedéssel köszönhetünk jövőre is.

Széplaki Mercedesz

Nagytáborunk Dél-Gömörben

Az idei Nagytáborukat Imolán tartottuk, ahol rengeteg új élményben gazdagodtunk. Még most is a fülemben cseng a cserkészek szava, ahogy az hangzott az utolsó estén a sátorban: “még maradni szeretnénk kár, hogy haza kell mennünk reggel” ... De a táborhelyet, sőt csapatunkat az is minősíti, hogy az idén jelenlévők közül négyen már 30 évvel ezelőtt itt táboroztak fiatal vezetőként vagy kiscserkészként. Mind a három akkori kiscserkész 2-2-2 gyermekével vett részt az idei táborban. Az „öreg” pedig két gyermekének és négy unokájának – és persze a megújult csapatunk minden tagjának – örülhetett ezen a helyen.

Az érkezésünk napján természetesen táborot vertünk, berendezkedtünk a parókia udvarán, s rögtön egy két kilométeres „kedvcsináló” túrára mentünk az imolai sáros erdőbe. Minden reggelünk tornával, zászló felvonással, áhítattal és a napi teendők megbeszélésével kezdődött. Aztán kirándultunk például Szinpetribe, ahol megcsodálhattuk a világ legnagyobb könyvét, a papírmalmot és a Gutenberg nyomdát, valamint a bibliai és egyházi könyvkiállítást. Még aznap felfedezhettük az Aggteleki cseppkőbarlang csodáit. Tekintettel arra, hogy a Jármí cserkésztestvéreink ott táboroztak, náluk töltöttük a délután hátralévő részét és velük költöttük el a vacsorát.

A következő napon Trizsbe vezetett rögzös utunk, egy cirka 7 km-es túrával erdőn, mezőn, dombokon keresztül kalandokkal övezve. Ács Sándor és felesége Ilona finom ebéddel vártak bennünket és ezt tetézték a gyermekek számára különleges lekvárok, dzsemekek kóstolásával, a felnőttek számára pedig ugyanezeknek a gyümölcsöknek a párlatait kínálták. Este pedig mi voltunk a vendéglátók, Jármí cserkészekkel közösen ünnepeltünk a tábortűz körül.

Dél-Gömörhöz egész közel van Észak-Gömör. Pláne, hogy légiesedett e kettő közötti határ. Nem akartunk ellenállni a kísértésnek és meglátogattuk észak-gömöri testvértelepülésünket, Szalócot. Fantasztikus vendégszeretetben részesítettek bennünket. Igazi sztracapskás ebéddel vártak. Persze a templomi imádság sem maradt el és így testben, lélekben erősödve ismerkedtünk Gombaszöggel és madártávlatból Krasznahorka büszke, de éppen most renoválás okán bezárt várával. Rozsnyó szép kis város, ahova mi nem annyira kultúrszomjjal, mint fürdőszomjjal mentünk. Strandja egyszerű volt, mint a bot, de egyszerűségében is élvezetes. Volt egy elég hideg, tehát jól frissítő medencéje a felnőtteknek és egy hasonló a gyermekeknek. Amiért mentünk, megkaptuk. Valóban felfrissülve és még mindig világosban értünk haza táborunkba.

Imolán – a táborunkban lévő templomban 😊 – délután van istentisztelet, ezért üres gyomorral nem tudunk ezen részt venni. Gazdag grill parti után mentünk az Úr házába, ahol az alig 70 fős kis faluból cirka 30-an voltak jelen rajtunk kívül. Közel 50 %-os részvétel! Fantasztikus! Az istentiszteletünk fénypontja volt, hogy Léna Pünkösdkor elmaradt cserkészfogadalmát itt tette le. Megható volt, ahogy a cserkészlet még alig látott hívek milyen komolysággal követték a „cserkészceremóniát”. A nap még magasan járt az istentisztelet után, ezért a korábban elmaradt trizsi meseerdős túrát e napon valósítottuk meg. A meseerdő ahogy a nevében is benne van mesés volt: kilátók, függőhinták, mezítlábas tanösvények és még lombkorona-sétányon keresztül is mehettünk. Az utolsóelőtti napunk pedig egy kicsit a „lazulásról” is szólt. Délelőtt cserkész pólókat csináltunk batikolással, délután pedig vízbomba csatával és focimeccsel zárult a nap.

Elérkeztünk utolsó napunkhoz, amikor lebontottuk a táborot és csak a letaposott fűvet hagytuk magunk után. Útközben még megálltunk a ragályi „ékszerdoboz” templomot megnézni, a Szalajka-völgyben pisztrángozni és a vízesést megcsodálni. A rengeteg prog-

ram mellett a cserkésztestvériségünket is megélhettük, barátságainkat elmélyíthettük. Sokat tanultunk, mert napjaink nagyon aktívan teltek. Isten iránti hálánkat fejezhetjük ki az élményekben, kultúrában, spiritualitásban gazdák táborunkért és a szervezők sorában nevesen is köszönetet mondunk Szegedy Csaba református lelkésznek (szegedycsnelli@gmail.com, 06/30/8941-570) aki, mint házigazda biztosította számunkra a valamikori parókiából átalakított ifjúsági házat, illetve udvart. Mindenkinék, családoknak, iskolai csoportoknak, osztályoknak ajánljuk, hogy éljenek az imolai jó adottságokkal!

Széplaki Mercédesz

Csepel-sziget kerülő vízitúra

Idén újra kielboatokba szálltunk és egy sikeres Csepel-szigetet kerülő túrán vagyunk túl. Elmondhatjuk, hogy 5 napos túránk volt Kiskunlacházától-Kiskunlacházáig.

Minden túra már önmagában izgalmas, de most ez még inkább az volt, hiszen „újoncok” is velünk tartottak, akik néhány megelőző néhány képzés/gyakorlat után vágtak bele a nagy túrába. Itt hangsúlyozni kell, hogy a kielboat evezés nem lapátolás. Evezés a szoros értelmében, ahogy azt a versenysport is érti. Ráadásul gurul az ülés, billeg a hajó és az evező nem mindig azt csinálja, amit mi szeretnénk. Kisgyerekkorban nehéz megtanulni, 40 körül meg még nehezebb. Illesse dicséret a felnőtt újoncokat!

A nulladik napon egy hajóval följöttünk Varsányig, majd másnap a két hajó szembe-szélben, szembe árral a naplemente előtt kötött ki a csepeli Kolonics György Vízitelepen. A vízicentrum civilizációját élveztük. Ágyban aludtunk, langyos vízzel zuhanyoztunk és asztalnál étkeztünk. Reggel a 7 óriási Kvassay Zsilipen keresztül kimentünk a Nagy-Dunára. Itt pár megállóval, mint például Tököl és Lőrév meg-megpihentünk és este 7-kor már a Tassi Zsilipen keresztül jöttünk vissza a „saját Dunánkba”. Nem kell nagy földrajz tudás ahhoz, hogy lássuk, ez 60 km, persze immáron szembeszéllél, de folyásirányba. Nem csoda, hogy Tasson hamar nyugovóra tértünk. Bizonyára mindenki hallotta, hogy nagy az áradás a Dunán így ezt mi testközelből éreztük a zsilipben. Nagyon magas a víz-szintkülönbség, a Kis- és Nagy-Duna között. Következő nap Tasstól Ráckeveig evezünk már megint szembe a természet erőivel, ahol a Horgásztanya vendéglőben „úri módon” vacsoráztunk és ezt követően vertünk tábor, tartottunk áhítatot és tértünk nyugovóra a ráckevei strandon.

Ahogy minden cserkész táborban itt is minden reggel volt torna, a bevételek reggeli úszással kezdték a napot. Volt persze áhítat és vasárnap istentiszteleten vettünk részt a ráckevei templomban. Az egy „úri vacsorát” kivéve mindenben önellátóak voltunk. Természetesen az izgalmak most sem maradhattak el. Ilyen volt számomra, amikor a Nagy-Dunán egy uszály „hirtelen” csak közeledni kezdett, a víz pedig odavitte a hajónkat, ahova nem akartuk. Persze aztán ahogy tudtuk, korrigáltuk a figyelmetlenségünket és a Jóisten segítségével elült a veszély. A Covid és egyéni betegségek miatt több év után ez volt az első túránk, amely meghaladta a Soroksári/Ráckevei-Duna ág léptékeit. Szuper volt! SDG!

Széplaki Mercédesz

Ott voltunk a Református Sokadalmon is!

„Lábam előtt mécses a te igéd...” (Zsolt 119,105)

ICHTHÜSZ Vezetői Fórum

2023. Berekfürdő október 13-15.*

Október 13. Péntek

- 17 óra Regisztráció, szálláshelyek elfoglalása, sátorverés
- 18 óra Zászlófelvonás, nyitóáhitat – Nagy László
- 18.15 Vacsora: svédasztal – „Ha jöttök, lesztek, ha hoztok, esztek”
- 19 óra Megnyitó istentisztelet – Szuhánszky Gábor
- 19.30 110 éves a Magyar Cserkészszövetség – Bóna Zoltán
- 20 óra Az MCSSZ/ICHTHÜSZ aktuális kérdései: az évforduló tanulságai, az Országos Cserkésznap, HCSSZ, CPGS, OLM, Véralás 90, kommunikáció, ICHT-HÜSZ SZMSZ stb. – Bóna Zoltán
- 22 óra Zászlófelvonás, záró imádság, takarodó.

A felnőtteknek szabadprogram úgy, hogy senkit nem zavarnak.

Október 14. Szombat

- 7 óra Ébresztő, reggeli torna, tisztálkodás
- 8 óra Reggeli áhitat, zászlófelvonás, reggeli – Bóna Zoltán
- 9.30 Forgószínpad: történet és törvények; tűzrakás és főzés; ének és alakítás
- 12.30 Ebéd
- 13 óra Szabadfórum a Fürdőben
- 17.30 A 2023-es programok nagyon rövid fölvyillantása; a hátralévők finomhangolása; a 2024-es programok tervezése: Közgyűlés, Tavaszi Portya, Nagytábor, Vízitúra, Fórum, Gyászévt., Advent – B. Z.
- 19 óra Grill-vacsora
- 20 óra Táboréj igazi tűzzel (nem vetítés), kultúrával és spiritualitással – Monoriak
- 21 óra Zászlófelvonás, záró imádság, takarodó.

A felnőtteknek szabadprogram úgy, hogy senkit nem zavarnak.

Október 15. Vasárnap

- 7 óra Ébresztő, reggeli torna, tisztálkodás
- 8 óra Reggeli áhitat, zászlófelvonás, reggeli – Bedekovics Péter
- 9 óra Részvétel a helyi istentiszteleten
- 10.30 Ami a fentiekből kimarad, any other business
- 11 óra Branch, éhhalál ellen: a maradékok elfogyasztása állva
- 11.30 Zászlófelvonás, záróáhitat, könnyes búcsú – Nagy László
- Jelentkezés az ICHTHÜSZ és az ICHTHÜSZ Lap elérhetőségein.

Email: drbonazoltan1@gmail.com vagy nagylacik1@gmail.com, telefon: 0620/9143893
vagy 0620/9549536

Részvételi hozzájárulás 7.500 Ft/fő, amely tartalmaz egy 2.500 Ft-os fürdőjegyet.

** Az Országos Cserkésznappal való egybeesést sajnáljuk! Ez a program, ezzel az időponttal 1989 óta fix, az idei pedig március közepétől az Elnökség előtt is ismert (lehetett). Természetesen imádságos szeretettel lélekben jelen leszünk!*

Minden érdeklődőt szeretettel várunk!

dr. Szilassy Aladár
(kalapban) és
Megyercsy Béla
(smicisapkában)

dr. Papp Gyula
az MCSSZ
első elnöke
1912-22

A Magyar Cserkészszövetség ICHTHÜSZ Közösségének folyóirata (ISSN 1219-6479)

Kiadja az Evangéliumi ICHTHYS Cserkész Alapítvány,

www.dunavarsanyireformatusok.hu

2336 Dunavarsány, Kolozsvári u. 7. KDB 13597539 12302010 00031878

Felelős kiadó: Nagy László. Szerkeszti: a szerkesztő bizottság

A Bizottság elnöke: dr. Bóna Zoltán. Főszerkesztő: Nagyné dr. Csobolyó Eszter

A bizottság tagjai, a rovatvezetők:

1. A Mester itt van és hív téged (Jn 11,28) – Igemagyarázat: Szuhánszky Gábor
2. Állíts magadnak jelzőoszlopokat (Jer 30,21) – Visszaemlékezések: dr. Bóna Zoltán
3. A kisgyermek pedig növekedett, és erősödött lélekben (Lk 1,80) – Cserkészpedagógia: Nagyné Kele Márta
4. Egymás terhét hordozzátok... (Gal 6,2) – Csapatélet: Széplaki Mercédesz
5. Örüljete az Úrban mindenkor! (Fil 4,4) – Évfordulók – Ének – Játék – Humor: Botos Mária
6. Lábam előtt mécses a te igéd... (Zsolt 119,105) – Hivatalos rész: Nagy László

A lap megrendelhető Közösségünk címén: 2336, Dunavarsány, Kolozsvári u. 7.

Tel.: 06-20 9143-893

e-mail: dunavarsany.ref@gmail.com • Honlap: www.dunavarsanyireformatusok.hu